

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl soudcem JUDr. Simonou Pittermannovou ve věci žalobkyně: **Ing. Ivana Tesařová**, nar. 07.08.1966, bytem Nedbalova 2412/9, 735 06 Karviná - Nové Město, proti žalovanému: **Ing. Lee Louda**, se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1, insolvenční správce dlužníka: OKD, a.s., se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná, Doly, IČ: 26863154, zastoupenému JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem se sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno, **o určení pohledávky** jako incidenčním sporu v insolvenční věci dlužníka OKD, a.s. vedené Krajským soudem v Ostravě pod sp.zn. KSOS 25 INS 10525/2016

t a k t o :

- I. Návrh, aby soud určil, že pohledávka žalobkyně, přihlášená pod č. P465 ve výši 6.400.365 Kč v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. KSOS 25 INS 10525/2016, je co do důvodu a výše po právu, **se zamítá**.

- II. Žalobkyně je **povinna** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku ve výši 8.228 Kč, k rukám advokáta žalovaného, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou ze dne 08.09.2016 se žalobkyně domáhala, aby soud určil, že její pohledávka ve výši 6.400.365 Kč přihlášená do insolvenčního řízení vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. KSOS 25 INS 10525/2016 přihláškou č. P465, je co do důvodu a výše po právu. Žaloba byla podána proti insolvenčnímu správci.

Žalobkyně tvrdila, že do insolvenčního řízení dlužníka přihlásila přihláškou č. P465 pohledávky v celkové výši 6.400.365 Kč. Dílčí pohledávka č.1 ve výši 9.450 Kč představovala vyúčtování znalečného za znalecký posudek a dílčí pohledávka č.2 ve výši 6.390.915 Kč vznikla z titulu finančního vyrovnání podnikatelské činnosti. Žalobkyně s popřením pohledávek nesouhlasí, své pohledávky uplatnila na základě závazku dlužníka odškodnit ji za ztrátu z podnikatelských aktivit, výše závazku byla vyčíslena dle vypracovaného znaleckého posudku.

Žalovaný postavil svou obranu na tvrzení, že předmětnou pohledávku žalobkyně popřel na přezkumném jednání stejně jako dlužník, a proto měla být žaloba podána také proti dlužníkovi. Žalobkyně byla o této skutečnosti vyrozuměna žalovaným přípisem ze dne 03.10.2016, který jí byl doručen dne 05.10.2016. Pokud tedy žalobkyně podala žalobu jen proti insolvenčnímu správci, nastaly účinky popření pohledávky a v incidenčním řízení již nelze tak řešit otázku, zda byla pohledávka přihláшена po právu, neboť se k ní již v insolvenčním řízení nepřihlíží.

Soud v souladu s ust. § 7 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“) a ust. § 115a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) usnesením ze dne 10.01.2017 č.j. 32 ICm 3249/2016-15 vyzval účastníky, aby se vyjádřili, zda souhlasí s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení ústního jednání. Účastníci byli poučeni, že pokud se ve stanovené lhůtě nevyjádří, bude soud předpokládat, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí.

Žalobkyně i žalovaný soudu sdělili, že s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání souhlasí. Soud tak ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s ust. § 7 insolvenčního zákona a ust. § 115a o.s.ř..

Soud provedl důkaz insolvenčním spisem Krajského soudu v Ostravě vedeným pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016:

Krajský soud v Ostravě dne 03.05.2016 zahájil insolvenční řízení ve věci dlužníka OKD, a.s. (zjištěno z vyhlášky Krajského soudu v Ostravě ze dne 03.05.2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016 – A2).

Dne 09.05.2016 Krajský soud v Ostravě zjistil úpadek dlužníka a insolvenčním správcem ustanovil žalovaného (zjištěno z usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 09.05.2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-A19).

Žalobkyně do insolvenčního řízení dlužníka přihlásila pohledávky v celkové výši 6.400.365 Kč skládající se z dílčí pohledávky č.1 ve výši 9.450 Kč představující vyúčtování znalečného za znalecký posudek a z dílčí pohledávky č.2 ve výši 6.390.915 Kč vzniklé z titulu finančního vyrovnání podnikatelské činnosti. Obě dílčí pohledávky žalobkyně byly v přihlášce označeny jako vykonatelné, aniž by k nim byly připojeny příslušné listiny osvědčující jejich vykonatelnost (zjištěno z přihlášky pohledávky č. P465 doručené soudu dne 04.07.2016).

Žalovaný na přezkumném jednání dne 10.08.2016 popřel obě dílčí pohledávky žalobkyně co do pravosti z důvodu, že neexistují a nevznikly, a pro případ, že by bylo prokázáno, že nárok vznikl, žalovaný popřel obě pohledávky rovněž co do výše s tím, že výše každé dílčí pohledávky by měla správně činit 1.000 Kč. Dlužník popřel pohledávky ve stejném rozsahu a ze stejných důvodů jako insolvenční správce (zjištěno z protokolu o přezkumném jednání včetně přezkumného listu přihlášky č. P465 ze dne 10.08.2016).

Dne 12.08.2016 Krajský soud v Ostravě potvrdil usnesení schůze věřitelů ze dne 11.08.2016, kterým byla povolena reorganizace dlužníka (zjištěno z usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12.08.2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-B181).

Dne 05.10.2016 bylo žalobkyni doručeno vyrozumění žalovaného o popření její pohledávky jak insolvenčním správcem, tak i dlužníkem. Žalovaný ve vyrozumění poučil žalobkyni, že může uplatnit své právo žalobou na určení pohledávky u insolvenčního soudu s tím, že popření pohledávky dlužníkem má v reorganizaci stejné účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem a věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena dlužníkem, podávají žalobu vždy proti dlužníkovi (zjištěno z vyrozumění ze dne 03.10.2016 včetně dodejek ze dne 05.10.2016).

Z provedeného dokazování dospěl soud ke skutkovému závěru:

Dne 03.05.2016 bylo vyhláškou Krajského soudu v Ostravě zahájeno insolvenční řízení ve věci dlužníka. Dne 09.05.2016 byl zjištěn úpadek dlužníka a insolvenčním správcem byl ustanoven žalovaný. Dne 12.08.2016 potvrdil insolvenční soud usnesení schůze věřitelů, kterým byla povolena reorganizace dlužníka. Žalobkyně do insolvenčního řízení dlužníka přihlásila nevykonatelné pohledávky v celkové výši 6.400.365 Kč. Žalovaný a dlužník na přezkumném jednání dne 10.08.2016 popřeli pohledávky žalobkyně. Žalovaný vyrozuměl žalobkyni o tom, že její pohledávky byly popřeny insolvenčním správcem i dlužníkem. Žalovaný dále poučil žalobkyni, že může u insolvenčního soudu podat žalobu na určení pohledávek, a to jak proti insolvenčnímu správci tak proti dlužníkovi. Vyrozumění bylo

žalobkyni doručeno dne 05.10.2016. Dne 08.09.2016 podala žalobkyně žalobu jen proti insolvenčnímu správci.

Podle ust. § 198 odst. 1 insolvenčního zákona věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena insolvenčním správcem, mohou uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů od přezkumného jednání; tato lhůta však neskončí dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyrozumění podle § 197 odst. 2. Žalobu podávají vždy proti insolvenčnímu správci. Nedojde-li žaloba ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu, k pohledávce popřené co do pravosti se nepřihlíží; pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření.

Přezkumné jednání se konalo dne 10.08.2016, žaloba byla podána u soudu dne 08.09.2016 a vyrozumění insolvenčního správce o popření pohledávky bylo žalobkyni doručeno dne 05.10.2016. Předmětná žaloba tak byla podána věřitelem jako osobou oprávněnou a v zákonné lhůtě dle ust. § 198 odst. 1 insolvenčního zákona.

Soud se následně zabýval otázkou pasivní legitimace účastníků v tomto řízení.

Ustanovení § 192 odst. 1 insolvenčního zákona stanoví, že pravost, výši a pořadí všech přihlášených pohledávek mohou popírat insolvenční správce, dlužník a přihlášení věřitelé.

Podle ust. § 16 odst. 1 insolvenčního zákona jsou účastníky řízení v incidenčních sporech žalobce a žalovaný, není-li dále stanoveno jinak.

Podle ust. § 336 insolvenčního zákona není-li dále stanoveno jinak, platí o přezkoumání přihlášených pohledávek v reorganizaci obdobně § 190 až 202 (odst. 1). Popření pohledávky dlužníkem má v reorganizaci tytéž účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem, ustanovení § 51 odst. 2 tím však není dotčeno; pro toto popření platí obdobně ustanovení o zjištění pohledávky týkající se insolvenčního správce. Jestliže dlužník popřel pohledávku při přezkumném jednání, které se konalo dříve, než nastaly účinky povolení reorganizace, nastávají účinky tohoto popření v reorganizaci dnem, kdy nastaly účinky povolení reorganizace; tento den je rozhodný i pro počátek běhu lhůt k podání žaloby o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky. Věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena dlužníkem, podávají žalobu vždy vůči dlužníku (odst. 2).

Ustanovení § 410 odst. 1 a 2 a § 336 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona jsou formulována prakticky totožně, z čehož lze dovodit úmysl zákonodárce, aby popření pohledávek dlužníkem v případě sanačních forem řešení úpadku dlužníka (při oddlužení a reorganizaci) vyvolalo shodné účinky. Popře-li za trvání účinků schválení oddlužení/reorganizace nebo při přezkumném jednání, které se konalo před schválením oddlužení/reorganizace, dlužník pohledávku nezajištěného věřitele, musí věřitel popřené pohledávky podat žalobu o určení její pravosti nejen proti insolvenčnímu správci, ale i proti popírajícímu dlužníku. Má-li mít popření pohledávky nezajištěného věřitele dlužníkem za trvání účinků schválení oddlužení/reorganizace nebo při přezkumném jednání, které se konalo před schválením oddlužení/reorganizace, vskutku stejné účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem, nelze ust. § 16 odst. 1 a 2, § 192 odst. 1 a § 198 odst. 1 vykládat

izolovaně, bez vazby na ust. § 410 odst. 2 (§ 336 odst. 2) insolvenčního zákona. Nelze přehlédnout, že insolvenční správce i dlužník mohou popřít pohledávku každý z jiných důvodů a žádnému z nich nelze upřít právo hájit své popření v incidenčním sporu zahájeném žalobou věřitele, jehož nevykonatelná pohledávka byla popřena. Byť insolvenční zákon v případě popření pohledávky dlužníkem výslovně pasivní legitimaci dlužníka (vedle insolvenčního správce) v incidenčním sporu neupravuje, lze ji dovodit právě z účelu sledovaného ust. § 410 a § 336 insolvenčního zákona, které popření dlužníka přiznává stejné účinky jako popření insolvenčního správce a které v mezích daného ustanovení přiznává dlužníku právo aktivně ovlivnit, jaké pohledávky a v jaké výši budou v rámci oddlužení uspokojovány. Opačný názor, podle něhož by i v případě popření pohledávky dlužníkem ve smyslu ust. § 410 odst. 2/§ 336 odst. 2 insolvenčního zákona nebyla v řízení o určení popřené pohledávky dána pasivní legitimace dlužníka, by přitom omezoval právo popírajícího dlužníka na holé popření, bez možnosti aktivní obhajoby takového popření v incidenčním sporu a tím v podstatě činil popěrné právo dlužníka bezzubým a zcela závislým na následném chování insolvenčního správce v incidenčním řízení, a v konečném důsledku by tak popřel samotný smysl ust. § 410 odst. 2/§ 336 odst. 2 insolvenčního zákona (srovnej s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.07.2012 sp.zn. 29 Cdo 1/2011, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.01.2013 sp.zn. 29 Cdo 4515/2011).

Jestliže dlužník popřel nezajištěnou nevykonatelnou pohledávku věřitele poté, co nastaly účinky povolení reorganizace, bylo na věřiteli popřené pohledávky, aby podal žalobu o určení pravosti, výše nebo pořadí popřené pohledávky nejen proti insolvenčnímu správci, (který je dle § 16 odst. 2 insolvenčního zákona účastníkem incidenčního sporu vždy, i když pohledávku při přezkumném jednání sám nepopřel), ale i proti popírajícímu dlužníku. (srovnej s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR sp.zn 29 Cdo 4515/2011 ze dne 23.01.2013).

V poměrech projednávané věci je podstatné při posouzení pasivní legitimace žalovaného, že úpadek dlužníka byl řešen reorganizací a nevykonatelnou pohledávku žalobkyně na přezkumném jednání popřel co do pravosti jak žalovaný insolvenční správce, tak i dlužník.

V tomto případě je nezbytné, aby žaloba na určení pravosti nevykonatelné pohledávky byla podána nejen proti insolvenčnímu správci, ale i proti dlužníkovi. Za situace, kdy dojde k povolení reorganizace, má popření pohledávky ze strany dlužníka stejné účinky jako popření insolvenčního správce. Insolvenční správce a dlužník mají při popření pohledávky v režimu reorganizace v rozsahu shodného popření v incidenčním řízení postavení nerozlučných společníků dané specifiky insolvenčního zákona.

Ve výzvě insolvenčního správce doručené právnímu zástupci žalobkyně je obsaženo poučení podle ust. § 198 a § 336 odst. 2 insolvenčního zákona o tom, že popření pohledávky dlužníkem v reorganizaci má tytéž účinky jako popření insolvenčním správcem a věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena dlužníkem, podávají žalobu vždy vůči dlužníku.

Výzva insolvenčního správce je obsahově určitá, úplná a srozumitelná, obsahuje dostatečné poučení pro žalobkyni o tom, že přihlášenou pohledávku žalobkyně popřel

insolvenční správce a shodně s ním i dlužník a tedy, že incidenční žaloba musí být podána proti insolvenčnímu správci i proti popírajícímu dlužníkovi ve lhůtě ve výzvě uvedené.

Žalobkyně musela žalobu v zákonem stanovené lhůtě podat jak proti insolvenčnímu správci, tak i proti insolvenčnímu dlužníkovi, který rovněž spornou pohledávku popřel. Jelikož lhůta k podání incidenční žaloby na určení pravosti pohledávek proti dlužníkovi již uběhla, nelze již tento nedostatek zhojit.

Soud proto rozhodl tak, že žalobu z důvodu nedostatku pasivní legitimace zamítl, neboť žalovaným v době určené pro podání žaloby měl být vedle insolvenčního správce rovněž i dlužník.

Podle ust. § 163 insolvenčního zákona o nákladech incidenčního sporu a jejich náhradě rozhodne insolvenční soud v rozhodnutí o incidenčním sporu, a to podle ustanovení o.s.ř., není-li v tomto zákoně stanoveno jinak. Náhrada nákladů incidenčního sporu je zvláštní pohledávkou, na kterou se nevztahuje § 170 písm. f).

Podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.

Žalovaný byl v řízení zcela úspěšný a má tak právo na náhradu nákladů řízení, představující odměnu za dva úkony právní služby ve smyslu ust. § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“), a to za převzetí a přípravu a vyjádření k žalobě ze dne 11.11.2016, tj. ve výši 2 x 3.100 Kč dle ust. § 9 odst. 4 písm. c) ve spojení s ust. § 7 bod 5 advokátního tarifu; celková odměna tak činí 6.200 Kč. Dále má žalovaný nárok na 2 režijní paušály á 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. částka ve výši 600 Kč. Zástupce žalovaného je plátcem DPH a má tak dále nárok na náhradu za DPH ve výši 21 % z částky 6.800 Kč, tj. ve výši 1.428 Kč. Celkem tak náklady řízení žalovaného činí 8.228 Kč a žalobkyně je povinna zaplatit tuto částku žalovanému k rukám jeho advokáta dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku dle ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř..

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15-ti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o.s.ř.).

V Ostravě dne 25.05.2017

Za správnost vyhotovení:
Andrea Mrenicová

JUDr. Simona Pittermannová, v.r.
soudce